fundsborgere skal bo i, ikke burde være ligesaa ivrige for forsvarligt at uddanne de Mennesker, de skal bygge de *Hjem* op, som skal finde Ly i Husene.

Men nu Forældrene? Vil de ikke modsætte sig at koste mer paa Døtrene end hidtil? Maaske. Men naar der nu ikke blev anden Vej at gaa! Lad os imidlertid se, om det blev saa meget dyrere for dem.

Før det 15. Aar skulde den unge Pige nødig ud; her blev der en Udgift. Men i det første Lærlingeaar kunde de mulig allerede tjene til Kost, i det næste Aar faa lidt Løn, i sidste Aar maaske helt klæde sig selv. Som Forholdene nu er, maa Forældrene jo da ogsaa støtte noget med Klæder og Logis de første Aar, den unge Pige er ude at tjene. For mangen Fader og Moder staar det ganske vist stadig som noget selvfølgeligt, at der skal ofres mest paa Drengene i et Hjem, og de tænker ikke paa, at de Ofre, de bringer for at uddanne deres Pigebørn, ligesaa vel skulde være nødvendige, og ligesaa vel kunde bære Renter.

Vi haaber nu alle at faa kvindelige Repræsentanter i Tingene. Vi har dem allerede i de kommunale Raad, men hører ofte Skumlerier over, at man ikke mærker synderlig til dem. Et Forslag som ovennævnte, der skulde have Støtte baade af Stat og Kommune og bearbejdes i Byraad og Rigsdag, vilde give kvindelige Rigsdags- og Byraadsmedlemmer rig Lejlighed til at varetage kvindelige Interesser og til at vise deres Indblik i og Forstaaelse af Kvindearbejde og dets Betydning for Samfundet.

Camilla Riis-Flor.

De flyver — de hvide fugle
hele sin skinnende livsens dag! —
Men taus paa stranden inde
sitter en livstræt kvinde....
stirrer med trætte øine....
lytter til hvite fugles
brusende vingeslag.

Nora Nors.

Norsk cand. real. Gudrun Ruud.

—o—

Af den store Række kvindelige academici vi har, er det forholdsvis faa som har viet sig til videnskabelige Studier. Derfor vækker det altid Opmærksomhed naar en Kvinde udmærker sig i denne Retning.

Margrethe-Betragtninger

II.

Naturen havde taget fejl af Margrethe da den gjorde hende til en Kvinde, skal hendes Fader, Valdemar Atterdag have sagt, og herpaa støtter sig især Beskyldningerne mod hende for Ukvindelighed. Men hvor er Beviset for, at de Egenskaber Valdemar beundrede hos sin Datter, i Virkeligheden var typiske Mandsegenskaber? Peger mon ikke snarere den Kendsgerning, at Kvinder som regerende Dronninger saa godt som altid har været deres Plads voksne, i Retning af, at politisk Snille ligesaa godt kan været knyttet til mandlige som til kvindelige Egenskaber? „Men Margrethe gøs ikke tilbage for at bruge Sværdet til Opnaaelse af sine Maal," siger vore Dages fredsvenlige Kvinder, „derfor tør vi ikke være med til at give hende et Hædersminde." Dette passer imidlertid ligesaa lidt som de tidligere nævnte Indvendinger; thi Margrethes Regeringspolitik viser mere end nogen andens, baade før og efter hende, at nationale Forviklinger bedst lader sig løse ad Forhandlingernes Vej. De Sejre, hun vandt, var overvejende diplomatiske Sejre; ja det var i Virkeligheden kun Kampen mod Kong Albrecht og hans indvandrende Tyskere i Sverige, som hun førte.

Hun kunde ogsaa bruge Mændenes Strid til at naa sine Maal, som naar hun en Tid saa gennem Fingre med de Sørøverier, danske Stormænd øvede overfor Hansestædernes Skibe, lige til det Øjeblik kom, hvor Stæderne føjede sig under hendes Vilje, og det samtidig med et Slag lykkedes hende at gøre en Ende paa det upassende Sørøveri. — Hun var fredsommelig, ogsaa fordi hun var maadeholden. Selv da hun stod paa sin Magts Tinde som Hersker over Nordens Riger, lod hun sig ikke friste til at udvide sit Landomraade og gøre Danmark til en Stormagt i Europa men gav et nyt Bevis paa sin Klogskab i Begrænsningens vanskelige Kunst; hendes Ærgerrighed gik ikke i Retning af at være Krigsfyrste men Fredsfyrste. Mod Slutningen af sin Regering samlede hun sine Bestræbelser om at genvinde Sønderjylland, som hun kun havde givet fra sig midlertidig for at købe sig Fred til at ordne sit Mellemværende med Sverige; men heller ikke her gaar hun frem med væbnet Magt, men søger at naa sit Maal ved Køb eller Udlaan mod Pant i Slot og Gods. Store Dele af Sønderjylland kom paa den Maade tilbage til Danmark, og sikkert vilde ogsaa Resten have været genvunden, om ikke Døden havde indhentet hende midt paa hendes daadrige Livsbane og i hendes fulde Kraft.

At Kong Erik i hendes Levetid gjorde et enkelt Forsøg paa med Magt at faa en Ende paa Striden med Holstenerne kan ikke regnes hende til Last, det skete ikke med hendes gode Vilje, og Forsøget mislykkedes da ogsaa, og det skyldes udelukkende hendes Kløgt og besindige Fremfærd, at de tabte igen blev indvundet. Med berettiget Stolthed kunde hun pege paa den Fred og Tryghed, hun havde skaffet Norden baade udadtil og indadtil, samtidig med at hun havde hævet de samlede Riger op til en Anseelse, som dehverken før eller senere har nydt. Intet Under, at en tysk Historieskriver kunde skrive de Ord: „Da faldt en Angst og Skræk over hele Rigets Mandskab, idet de erkendte denne